

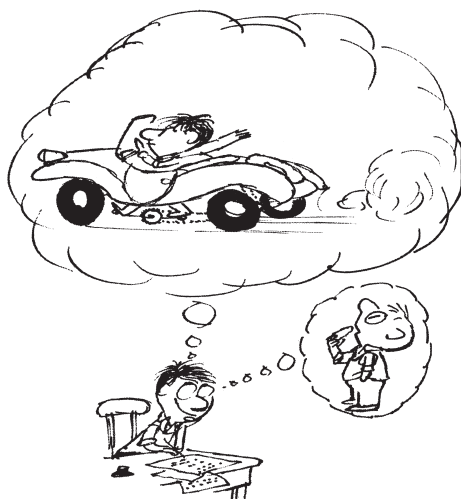
Dopis Ježíškovi

Milý Ježíšku!

Jako každý rok od té doby, co umím psát, a to už je moře let, říkám tatínkovi a mamince, že Ti pošlu dopis a do něj napíšu všechno, co bych si přál.

Tentokrát mi ale pokazil náladu tatínek, když si mě posadil na klín a vysvětlil mi, že letos nejsi moc bohatý, zvláště když tě postihl ten malér; všechny ty prašule, co jsi musel zaplatit za opravu svého autáku, když do tebe zprava najel ten pitomec, a i když na to byli svědci, není pravda, co tvrdila pojišťovna, a tak sis musel vypůjčit. Úplně stejná věc se stala s autem mému tatínkovi minulý týden a jeho to taky vůbec nepotěšilo.

A pak mi tatínek řekl, že musím být hodný a šlechetný, a tak místo abych Ti napsal o dárky pro sebe, měl bych požádat o dárky pro všechny, co mám rád, a pro své kamarády. Já jsem slíbil, že to udělám, co se dá dělat, a maminka mi dala pusu a řekla mi, že jsem její velký chlapec a ona je ostatně přesvědčená, že přes tu patálii s tím autem Ti jistě zbude pár drobných, abys na mě docela nezapomněl. Moje maminka je fakt zlatíčko.

Takže sám pro sebe si nepřēju nic.

Pokud jde o tatínka a o maminku, bylo by bezva, kdybys jim daroval malé autíčko, do kterého bych si mohl sednout za volant, a aby jezdilo samo od sebe, aby se nemuselo nic dělat s pedály a aby se tam rozsvěcely reflektory jako u toho auta, co měl tatínek před tou bouračkou. Takové auto jsem viděl ve výloze obchodu, co je o kus dál za naší školou. Kdybys ten auták dal tatínkovi a mamince, jistě by je to děsně potěšilo, jelikož já bych si v jednom kuse hrál jenom na zahradě, slibuju, a nerozčiloval bych maminku, která nemá ráda, když pořád běhám po domě a dělám skopičiny v kuchyni. A tatínek by si mohl v klidu číst svoje noviny, poněvadž když si hraju s míčem v obýváku, pokaždé se namíchne a ptá se, čím si to zasloužil, že musí tohle snášet, a že když se dře celý den v kanceláři, chtěl by mít aspoň doma trochu pokoje.

Jestli dáš mému tatínkovi a mamince tohle autíčko, kup to červené, prosím Tě. Mají tam taky modré, ale já myslím, že jim by se líbilo víc to červené.

Pro paní učitelku, která je tak milá a hezká, když právě moc nevyvádíme, bych si přál správné výsledky všech matematických příkladů pro tenhle školní rok. Vím totiž, že paní učitelku strašně mrzí, když nám musí dávat špatné známky. „Víš, Mikuláši,“ říká mi často, „nemám žádnou radost z toho, že ti musím dát pětku. Vím, že jsi schopen pracovat lépe.“ Takže kdybych dostal řešení všech příkladů z matiky, bylo by to bezva, jelikož paní učitelka by mi dávala samé dobré známky a byla by náramně spokojená. A já jsem vždycky šťastný, když můžu udělat paní učitelce radost. A pak, ten její mazánek Celestýn by nebyl ustavičně nejlepší ze třídy a to by mu patřilo, poněvadž nás tím otravuje, no fakt, konec konců je to pravda, ne?

Náš kámoš Augustýn má moc bohatého tatínka, který mu koupí všecko, čeho se Augustýnovi zachce, a teď právě mu daroval senzační mušketýrskou výstroj, s kordem, čaf čaf!, s kloboukem s velkým pérem a vůbec se vším. Ale tu mušketýrskou výstroj má jen on sám, a tak když si Augustýn hraje s námi, není to ono, hlavně při šermování; my si sice bereme pravítka, ale to se nedá srovnat. Takže kdybych měl oblek mušketýra, byl by Augustýn určitě spokojený, poněvadž se mnou by si mohl hrát opravdicky, čaf čaf!, a ty ostatní s jejich pravítky bysme mohli všechny zajmout a vítězi bysme byli vždycky my.

Pokud jde o dalšího spolužáka, Vendelína, to není problém; Vendelín rád jí, a tak kdybych měl hodně peněz, pozval bych ho každý den po škole do cukrárny na čokoládové chlebičky, které oba milujeme. Vendelín má taky rád uzeniny, ale dostane čokoládové chlebičky, protože konec konců platím já, a když se mu to nelíbí, ať si jde koupit ty svoje párky sám. A je to! A konec Japonec, správná věc!

Jáchym nejradši ze všeho hraje kuličky. A musím uznat, že je hraje senzačně. Zamíří a bing!, skoro nikdy nemine důlek. My už s ním, to se ví, hrát nechceme, jelikož když hrajeme doopravdy, přijdeme o všechny svoje kuličky. A Jáchym se o přestávkách nudí. „Neblněte, kluci, jděte se vycpat!...“ volá na nás a je vyloženě smutný. Takže kdybych mohl mít kupy kuliček, ochotně bych si s Jáchymem zahrál, jelikož i kdyby ten sprostěj šejdíř vyhrával, měl bych jich zásobu, těch kuliček.

Albín, který je děsně silný a rád rozdává rány pěstí do nosu, mi povídal, že si ti napíše o boxerské rukavice, že bude o přestávkách větší zábava. Ale ve skutečnosti by pro Albína nejlepší dárek byl, kdyby ty boxerské rukavice nedostal. Je to fakt, poněvadž si dovedu představit, jak by to probí-

halo: Albín přijde se svými boxerskými rukavicemi, začne kolem sebe rozdávat rány, nám poteče krev z nosu, budeme bulit a přiběhne dohlizitel, Albína potrestá a my, nám je to vždycky líto, když je některý kamarád po škole. A tak kdybys opravdu musel někomu dát boxerské rukavice, dej je radši nám, alespoň nebude mít Albín potíže.

Kryšpín je zase nejhorší žák ze třídy. Kdykoli ho paní učitelka vyvolá, přijde o přestávku, a když se rozdávají žákovské knížky, má doma maléry, nesmí do kina, nedostane moučník a má zakázanou televizi. Věčně o něco

přichází, chudák Kryšpín, a ředitel jednou přišel do naší třídy a přede všemi mu řekl, že skončí ve vězení, což způsobí velké trápení jeho ubohým rodičům, kteří se kvůli němu musí uskrovnovat, aby mu mohli dát dobré vychování. Jenomže já vím, proč je Kryšpín poslední a proč vyučování většinou prospí. Není to proto, že by byl hloupý; není o nic hloupější než například Albín, ale je to proto, že je unavený.

Kryšpín totiž trénuje na svém senzačním žlutém kole, aby jednou, až bude velký, mohl jet závody Tour de France. A kvůli tréninku se pochopitelně nemůže učit ani dělat úkoly, a jelikož je nikdy nemá napsané, dává mu paní učitelka za trest psát řádek s časováním sloves, a poněvadž

má čím dál tím víc práce, brání mu to v tréninku a on musí pracovat i v neděli. A tak aby nebyl poslední, aby nepřicházel o kino, o moučnick a o televizi, bylo by nejlepší zabavit mu to jeho kolo. Jelikož kdyby to takhle pokračovalo, skončil by zaručeně ve vězení, jak říkal pan ředitel, a stěží by ho propustili, aby si Tour de France zajel. Jestli chceš, můžu mu třeba to kolo pohlídat, než bude Kryšpín dospělý a nebude muset chodit do školy.

K Polívkovi, to je náš dohlížitel, ale není to jeho pravé jméno, musíme být hrozně hodní. Je to pravda, on totiž celou přestávku proběhá po

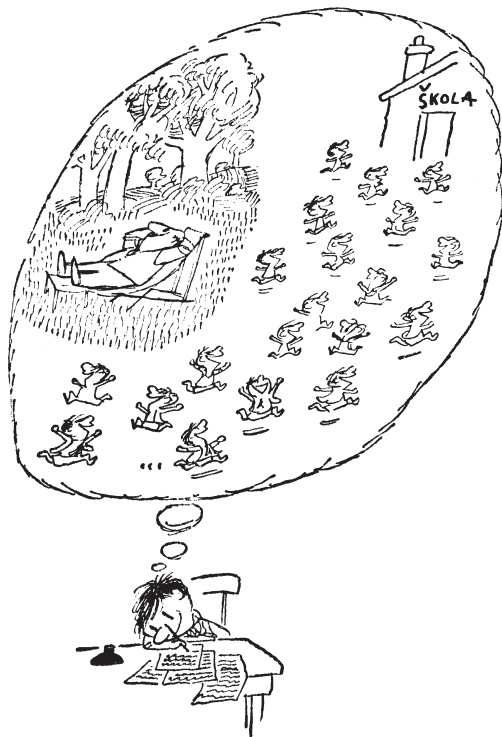

dvoře, aby nás roztrhl, když se pereme, a zakázal nám zaháněnou (od té doby, co se rozbilo okno v ředitelně) nebo zasáhl, když děláme skopičiny, taky aby nás poslal na hanbu, nechal nás po škole, dal nám psát trest. A musí chodit zvonit konec přestávky. Je strašlivě unavený, Polívka. Měl bys mu tedy okamžitě dát dovolenou, vlastně prázdniny, aby mohl jet do svého rodného kraje, do Corrèze, a zůstat tam co nejdéle. A aby to bylo spravedlivé, měl bys dát prázdniny i panu Čěšpivovi, který ho zastupuje, když tam Polívka není.

A pro Marii-Hedviku, což je naše sousedka a je bezvadná, i když je to holka, a moc hezká se svými růžovými tvářemi, modrýma očima a žlutými vlasy, pro tu bych chtěl umět senzační kotrmelce. Marie-Hedvika se ráda dívá, když někdo dělá kotrmelce, a kdybys tedy mohl zařídit, abych uměl nejkrásnější kotrmelce na světě, Marie-Hedvika by řekla: „Mikuláš je mistr nad všechny mistry.“ A byla by moc šťastná.

Jak vidíš, Ježíšku, požádal jsem Tě o věci pro všechny, co mám rád. Možná že jsem na někoho zapomněl, protože mám rád moc lidí, tak prosím Tě, přines i jim spoustu a spoustu a spoustu dárků.

Já sám, jak už jsem Ti napsal, nechci nic.

Ale jestli Ti zbudou nějaké drobné a Ty bys, nejsem si jistý, přece jen chtěl udělat mi nějaké to překvápko, jako třeba přinést mi letadlo, co je ve stejné výloze toho obchodu, kde najdeš auto pro tatínka a pro maminku... Ale dej pozor, až ho budeš protahovat komínem, poněvadž to letadlo je červené jako to autíčko, a to se lehko zašpiní.

Ale ať už to dopadne, jak to dopadne, slibuju Ti, že budu tak hodný, jak jen budu moct, a přeju Ti: VESELÉ VÁNOCE!“

